A°. 1838. N°. 29.

DONDERDAG DEN 12den APRIL.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 7den dezer, de Ned. Sloep *Trafalgar*, Kapt. J. H. Thomas, van Coronie, hebbende 2 dagen reis; Passagiers: de Heeren J. Wilkens, Echtgenoot en vier Kinderen, M. van Snyder, benevens zes Slaven.

Den 8sten, de Nederl. Schoener *Dolphijn*, Kapt. G. Ellart, van Nickerie, hebbende 2 dagen reis; Passagiers: de Heeren F. W. Faerber en 3 bedienden, H. Macleod, A. Desse en 1 bediende, A. Allen en 2 bedienden, F. D. Acton en 1 bediende, P. Wed. Lennon en 2 bedienden en Jan R. Hewitt en 1 bediende.

Den 10den, de Fransche Schoener *l'Aurora*, Kapt. M. Glaimo, van Cayenne, hebbende 2 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 9den, het Schip *Maria Frederica*, Kapt. K. R. de Weerd, naar Amsterdam; lading: 420 vaten Suiker, 29 balen heele Koffij, 199 balen schoone en 2 dito vuile Katoen, 23 balen Cacao en 129 vaten Malassie.

ADVERTISSEMENTEN.

(15694) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 13den April e. k., des voormiddag ten *negen* uren, ter Kastelenije van het Geregtshof alhier, publiek bij Executie verkoopen:

Plus minus TWEE HONDERD VIJFTIG Balen *KATOEN* van de Plantaadje *Sarah*, gelegen in het opper District *Nickerie*, en dat bij kavelingen van *tien* Balen; — zullende de Katoen alhier ter Lands Waag worden geleverd binnen zoodanigen termijn en op de voorwaarden, als bij de koop-conditien zullen worden bepaald.

Paramaribo den 7 April 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(15705) Alzoo ABRAHAM VAN MEERTEN en HUIBERT DIONIJS VAN MEERTEN, zich aan het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* hebben geadresseerd, om den aan dit Departement gedevolveerden Boedel van hunnen Broeder NICOLAAS SIMON VAN MEERTEN over te nemen; zoo worden belanghebbenden verwittigd, dat na verloop van *zes* weken door het Collegie voornoemd, zal worden gedisponeerd, als hetzelve vermeenen zal te behooren.

Paramaribo den 10 April 1838.

De Secretaris,
H. E. L. B.

KOLLEGIE de Vereeniging.

(15687) ☞ De op Zaturdag avond den 14den dezer maand, bepaalde ALGEMEENE VERGADERING, wordt uitgesteld tot Zaturdag den 21sten April e. k.

Paramaribo den 10 April 1838.

COBLIJN,
Secretaris.

(16544) De ondergeteekende is bij behoorlijke procuratie benoemd tot *generale Gemagtigde* van den Heer JAMES GORDON.

J. G. W. BRUNINGS.

(15580) Bij J. H. GILHUIJS & Co.: *BROOD SUIKERS* à *f* 1-50 per stuk.

Wordt in Huur aangeboden:

(15383) Een bekwame *KUIPER NEGER*, om op Plantaadje te werken; — adres ter dezer DRUKKERIJ.

(16543) A. CRUICKSHANK is voornemens voor eene korte tijd, de Kolonie te verlaten.

(15697) HUGH MACLEOD vertrekt.

(16542) C. J. OGILVIE vertrekt.

(15690) De minderjarige ELIASER SOESMAN en SALOMON NICOLAAS SOESMAN, zullen binnen kort deze Kolonie verlaten.

Mengelwerk.

BRIEF VAN EENEN GEDULDIGEN ECHTGENOOT.

Parijs, den 20sten Augustus 1809.

Niemand is met zijn lot te vreden! De waarheid van dit spreekwoord ondervinden vooral de getrouwde mannen. Ik ten minste heb er nog nimmer een gekend, die met zijne wederhelft zoo voldaan was, dat hij niet zijns buurmans wederhelft begeerde. Mij heeft de Hemel eene vrouw beschoren, die mij dagelijks naar mijn dood doet wenschen; en echter wilde ik haar niet ruilen voor eenige andere Vrouw in *Parijs*, hoewel zij de grootste fout bezit, die eene vrouw in het oog van alle mijne medelijders bezitten kan: zij is namelijk in den hoogsten graad veranderlijk en wispelturig. Hetgeen haar des zomers betoovert, wordt haar in den winter ondragelijk; ieder jaargetijde keert haar geheel bestaan en hare manier van denken het onderste boven; zelfs van dag tot dag verandert zij zoodanig, dat men haar in haar zelve niet meer herkent. Dit gaat zoo ver, dat onlangs iemand mijner vrienden mij bijkans wegens veelwijverij zou hebben aangeklaagd, dewijl hij bij hoog en laag zwoer, dat ik twee vrouwen had, onder wier gelaats-overeenkomst ik mijn bedrog poogde te verbergen. Men ziet, hoe weinig deze Vriend mij kende, die zoo vast overtuigd ben, dat onder de zon niets beters voor mij zou te vinden zijn, dan ik bezitte: mij, die zoo overtuigd ben, dat men bij de verwisseling van Vrouwen niet dan verliezen kan, en die, zoo ik de mijne verloor, voor altoos van al de overige zoude afzien! — Doch laat mij u een klein tafereel van onzen echtenstaat geven, en wel, van het begin af tot heden toe.

Op den dag onzer heuchelijke echtverbintenis was het een verschrikkelijk weer. Ook herinner ik mij niet, een moeijelijker dag beleefd te hebben, want mijne dierbare wederhelft, met alle deugden, inzonderheid met moed, rijkelijk toegerust, sleepte mij, trots storm en regen, aan haren arm door alle de straten van *Parijs*, om de kunstwerken, gedenkteeken en openbare pleinen te bezigtigen, en geleidde mij eindelijk, zonder verderen toestel of voorbereidingen, zonder vrienden of bloedverwanten, gansch alleen, ten middagmaal. En waar dat, meent gij wel? — Aan de *Barrière du trône*, in eene herberg, waar *de goede Vrouw zonder hoofd* uithangt. Waaruit dan komt te blijken, dat ik reeds den eersten dag zoo tamelijk veel wegs te zien kreeg.

Mijn goede vader pleeg te zeggen: »Wilt gij »gelukkig leven, zoo val uwe vrouw nimmer »tegen; heb ook nooit den inval, om haar naar »uwen zin te willen buigen, maar schik u »liever naar den haren." — Gedachtig aan deze les, zocht ik haren looplust te verzadigen, en legde met mijne reisgenoote, dan eens te voet, dan weder te paard, somtijds ook met rijtuig, dagelijks eenen weg af van eenige postritten. Maar, naauwelijks begon ik mij naar deze omzwervende levenswijze te schikken en er smaak in te krijgen, of mijne gade had geen lust meer, om een stap ver te gaan. Zoodra zij de straat betrad, kwetste zij hare voetjes; bij de minste beweging zwollen haar de beenen, en binnen kort lagen wij te zamen, zoo lang als wij waren, in eene kanapé, en deden, gelijk ... wij sliepen geheele dagen met elkander, om strijd, door.

Mijne Vrouw ontwaakte het eerst, gelijk van zelve spreekt, want, ik had vastelijk voorgenomen, altijd haar voorbeeld aftewachten, en in hare voetstappen te wandelen. Van dezen oogenblik af was er geen rust meer in huis. Altijd in beweging, zonder eenen voet over den drempel te zetten, bemoeide zij zich met de nietigste beuzelingen, bromde, knorde, schimpte over alles. Wanneer 's morgens ten drie uren de Haan kraaide, had ik reeds de stem van mijn gade hooren luiden, en was op de beenen. Knorde zij over eenen bediende, dan vloekte ik wakker tegen hem; las zij eene meid de biegt, dan schold ik die braaf, of jaagde haar de deur uit. Op deze wijze behielden wij eindelijk niet meer dan ééne dienstbode, en nooit werden wij beter bediend, dan sedert dien tijd.

Op zekeren avond las mijne vrouw, die sedert twee jaren bijna niet buiten de deur geweest was, het tooneelberigt, en sloeg mij voor, om met haar in den schouburg te gaan. Mijn antwoord weet gij reeds. Wij gingen terstond op weg, en lachten in de *Varietés* bij Brunet, tot diep in den nacht, als gekken. Naauwelijks begon de volgende morgen te schemeren, of zij nam de *Annonce des Théatres et des Curiosités* in de hand. — »Het is toch jammer, dat er des morgens geene Schouwspelen »zijn!" — »Waarom niet, mijn schat," antwoordde ik, »indien gij wilt, gaan wij bij »Pierre; hij zal ons gaarne eene afzonderlijke »representatie geven."

Dit gebeurde dan ook, en weldra waren wij van het schouwtooneel der natuur ten volle verzadigd. Nu kwamen het *Panorama*, het *Panstereorama*, *Londen* in *Basrelief*, *Europa* in pleister, de koorddansers, de paardrijders, de *Vaudeville*, groote en kleine *Opera*, kortom, alle mogelijke schouwspelen, het een na het

ander, aan de beurt, en niet zelden zag ons een en dezelfde avond in de *Strafbare Moeder* (*la Mére coapable*) weenen, voor Oedipus vloek over zijne losbandige zonen sidderen, en over den goedhartigen, door zijnen vrouw bij den neus geleiden, echtgenoot lagchen, welk laatste tafereel Moliere naar de natuur geteekend schijnt te hebben.

Omtrent zes maanden daarna bezochten wij enkel kerken, predikatiën en lijkplegtigheden. Mijne vrouw wist dagelijks weldaden te besteden, dagelijks een nieuw werk van *Christelijke* liefde en barmhartigheid uittedenken; met één woord, wij leefden als een paar heiligen. Dan, op eenmaal gaf een kruis *à la Jeannette* haar aanleiding, om het gebedenboek met het *Mode-Journaal* te verwisselen. Nu dacht zij mutsen uit, ik teekende vesten. Zij liet zich als Hebe, ik mij als Antioüs, het haar kappen; zij kocht een *Shawl* voor drieduizend *Franken*, ik eenen Ring voor tweehonderd *Luis d'Or*. Kortom, wij gaven te *Parijs* den toon, en ik kan naar waarheid zeggen, dat wij in die hoofdstad voor het meest opzien-makend pronkpaar gehouden werden, want er was geene grootere zottin, dan mijne gade, en geen belagchelijker medepop, dan ik.

En waar zijn wij nu! — Op een landgoed, dertig mijlen van de Stad af, te midden van onze hoenderen, duiven, konijnen en hoornbeesten. Mijne vrouw, voor een jaar nog enkel verstrooijing, houdt zich nu met haren man alleen bezig, en wij geven aan den geheelen oord het voorbeeld van regt aartsvaderlijke zeden.

Waar wij over een half jaar zijn zullen? .... Ja, dat weet de Hemel! Daar er intusschen slechts eene enkelde schrede te doen valt van de strengste wijsheid tot de buitensporigste dwaasheid, erken ik u gul, dat mij de aanstaande verandering zwaar op het harte ligt. Ondertusschen zal ik evenwel mijn *systema* niet opgeven, maar, gelijk tot nu toe, het voorbeeld mijner dierbare blijven volgen, wat zij dan ook aanvangen moge. En, hoe bekommerd ik thans ook ben, heb ik echter niet willen nalaten u te schrijven, deels uit overtuiging, dat gij mij eenen goeden raad zult geven, hoewel ik dien misschien niet zal opvolgen; deels in de hoop, van door dezen brief, dien gij algemeen moogt maken, aan lezeressen eenige vrolijke oogenblikken te bezorgen, en ook mijne medebroeders in den heiligen huwelijksstaat een weinig meer geduld te leeren, het welk zij zoo zeer noodig hebben.

Uw

JEREMIAS LEIDBAAR.

TWEE WOORDEN OVER HET OOG.

De Natuur gaf ons het Oog, het oor en alle andere zintuigen, tot gidsen in de zinnenwereld, die ons omringt, en wakers zonder ophouden voor onze behoudenis en veiligheid; het eene ondersteunt of vervangt het andere, en, wanneer sommige ons ontbreken of hunnen dienst weigeren, vullen de overige dit veelal aan door verdubbelde oplettendheid; — de zintuigen snellen onze gewaarwordingen als 't ware vooruit, en dan, wanneer zij zich op een voorwerp, dat ons bekoort, vereenigen, genieten wij, zienelijk en zedelijk, volkomen.

Het Oog is de spiegel, het brandpunt der ziel; 't is daarin, dat zich onze gevoelens en gedachten uitdrukken, en dat wij die van anderen lezen.

Meer dan eenig ander zintuig is het Oog de opregte tolk der innerlijke gewaarwordingen. Het is meestal de schuld des waarnemers, indien hij onze fielgesteldheid niet in ons Oog herkent. Wanneer alles veinst, dan nog spreekt hetzelve de waarheid.

Een bedeesd of zedig Oog wendt zich oogenblikkelijk af van het voorwerp, dat hetzelve beleedigt of aanrandt. Dat van den valschen of lafhartigen, van den bedrieger, slaat zich neder voor den blik des braven, eerlijken, opregten. Onder al de dubbelzinnigheden, en veinzerijen, welke het dagelijksche leven oplevert, schijnt het Oog voornamelijk door de Natuur bestemd te zijn, om het licht der waarheid te verspreiden, gelijk de zon de duistere wereld verlicht. Het is daarin, dat moed en lafheid, opregtheid en valschheid, braafheid en ondeugd, liefde en haat zich onwillig uitdrukken.

Van alles, wat Mensch of dier wederstaan kan, is de blik van een doordringend Oog het onwederstaanbaarste. — Die van eenen Alexander, van een' Frederik *den Grooten*, en van eenige andere groote mannen, deed alle oogen, ook die der braafste Menschen, vallen.

LARIVE verhaalt ten dezen opzigte eene aardige *Anecdote*, wegens hetgeen hem wedervoer met zekeren Aap. Dit dier was, gelijk alle van die soort, of ondeugend of vreesachtig. Hij had, het eigendom nog zijnde van LARIVE, verscheidene personen mishandeld, doch zijnen meester zelven ontzien, en nooit iemand gebeten, die zich niet vreesachtig aanstelde. Eens eene vrouw gebeten hebbende, ontmoette LARIVE zekeren *Graveur*, die een strak en stout oog had. Deze wilde het dier zien, en verzekerde, in weerwil van LARIVE's waarschuwing, dat het hem geen kwaad zoude doen. L. opende het hokje, waarin de Aap zat, die, daaruit te voorschijn komende, den *Graveur* met eene schrikbarende *mine* aanzag. — Even onverschrokken beschouwde hem deze. Andermaal blikte hem de Aap aan, alvorens hem op het lijf te vallen: dan, ziende, dat zijn oog even sterk en sprekend bleef, wendt de Aap plotseling het zijne van hem af, en sluipt, na een schop ontvangen te hebben, schaamachtig in zijn hok terug. L. gaf daarop het dier aan zijnen overwinnaar ten geschenke. — Eenigen tijd daarna vond hij den Aap bij zijnen vriend even zoo gehoorzaam, als die ten zijnen huize ondeugend geweest was. Zonder denzelven te mishandelen, had deze hem alleen door eenen dreigenden blik tot gehoorzaamheid gebragt, zoo menigmaal de Aap eenigen aanval in den zin had. Dit is een onloochenbaar bewijs van 't vermogen des menschelijken Oogs, zelfs op de dieren. Schrijver dezes herinnert zich daaromtrent, ten aanzien der Honden, eene en andere merkwaardige ontmoeting in eigen persoon.

Het woeste dier valt niet op zijne prooi, dan na in derzelver oog den schrik, dien het veroorzaakt, te hebben waargenomen. — De dood alleen verdooft het gezag, 't welk het Oog des braven mans uitoefent; hetzelve gebiedt en dreigt nog, wanneer hij op de omstanders stervende blikken slaat.

De taal der Oogen is de onmiddelijke taal der ziele. Het waarnemen, het verstaan, en het wederkeerig uitdrukken dezer taal is een voornaam gedeelte der levenswijsheid. Zij is de algemeene Menschentaal, door middel van welke alleen men de geheele wereld door, van onder het *Zenith* tot aan de *Poolen*, zich kan doen verstaan, mededeelen, en in den geest van anderen indringen.

DE STRUIKROOVER.

Een *Iersch* Bisschop bragt in 1783 eenige dagen bij Lord Darlington op deszelfs landgoed door. Des avonds voor zijn vertrek, eer zij te bed gingen, zeide de Lord aan zijnen gast, dat hij den volgende dag naar de naastbijgelegene stad moest rijden, om eene somme gelds van 1500 *P. St.* te ontvangen. De Bisschop vraagde hem, of hij niet bang was voor Struikroovers? Neen, zeide Darlington, van dien kant ben ik gerust, want ik heb altijd twee met scherp geladene geweeren bij mij. Zij spraken hierover nog met korte woorden, en namen vervolgens afscheid van elkander.

Den volgenden morgen zette zich de Bisschop vroegtijdig te paard, en reed weg. Eenige uren daarna wilde Darlington in zijn rijtuig stappen, wanneer zijne bedienden hem zijne geweeren bragt, maar tevens zeide, dat de lading er was afgehaald, hoe wel hij ook wist, die den vorigen dag geladen te hebben. Men vraagde elk der huisgenooten, of hij dit gedaan mogt hebben; doch te vergeefs. — Er is niets aan gelegen, zeide de Lord, laat ze slechts op nieuw, en zet ze in mijn rijtuig. Dit geschiedde, het rijtuig reed af, en D. kwam behouden te *** aan, waar hij zijn geld ontving.

Dan, op de terugreis ging het zoo goed niet. Hij werd onderweg aangerand door een' persoon, die hem, met een pistool in de hand en een floers over het aangezigt, zijn geld afvorderde. Lord D., zich houdende als of hij zich gereed maakte om het geld aftegeven, greep onvoorziens zijn geweer, jaagde den roover een kogel door den kop. Toen sprong hij met zijnen kamerdienaar uit den wagen, en bezigtigde den gevallenen roover. Maar, hoe groot was zijne verwondering, toen hij in hem denzelfden heer Bisschop herkende, die 's avonds te voren afscheid van hem genomen had? — Hij verbood zijne bedienden, iets van het gebeurde te zeggen, en gaf alleen aan het eerstvolgende Tolhuis kennis, dat hij eenen struikroover had overhoop geschoten. Dan, zijne reisgenooten zwegen niet zoo goed, en de zaak werd regtbaar. — Men kon tot verontschuldiging des Bisschops niets anders inbrengen, dan dat hij welligt met zijnen gastheer eene grap had willen uitvoeren. Doch ook in dit geval boette hij zijne onderneming billijk met zijn leven, want, met misdaden mag men geen spel drijven.

BEDEVAART DER ONVRUCHTBARE KONINGIN, ANNA VAN OOSTENRIJK.

Koningin Anna van Oostenrijk, na een drieëntwintigjarigen echt nog geen' erfgenaam aan de Fransche kroon gegeven hebbende, deed eens eene bedevaart naar zeker *allerheiligen*-klooster, ten einde door de hulp der heiligen dit droevig gemis vergoed te krijgen. Vermoeid en blootsvoets zette zij zich naast eene boerenvrouw neder, om te rusten. De boerin, in haar de Koningin niet herkennende, vroeg haar naar de reden harer pelgrimaadje. — Dezelve van de Koningin verstaan hebbende, gaf zij ten antwoord: »O, mijne goede Mevrouw! »dat alles kan u niets baten, niets! want »een frisch manneken is onze frissche, rood»wangerige (*rosenbackigter*) kanonik overle»den — (Eene ware *naïviteit*.)

ZWARTMAKING DOOR COQUETTERIE.

Mejufvrouw Le Duc, bij welke de Graaf van Clermont, Prins van den bloede, zijn hof maakte, en die men wil dat hij op het einde zijns levens getrouwd hebbe, was nog te bed des morgens ten 11 uren, toen hare kamenier haar tijdings kwam wekken, en de komst van den Prins berigten. — »Geeft mij spoedig," zeide zij, »mijn *Eau de fleurs d'Orange*, dat »op de Schoorsteen staat, en laat de luiken »digt, tot Zijne Hoogheid komt." Haastig wascht zij zich het gezigt, hals en armen. De glazen worden opgesloten. De Prins deinst met afschrik terug, zoodra hij haar ziet. — Door eene onwillige vergissing, namelijk, had de kamenier een fleschje met inkt voor het andere genomen, en nu oordeele men, in welk eene gedaante deze dame zich aan het oog van haren minnaar vertoonde?

VRAAG EN WEDERVRAAG.

CONDÉ, na een' gewonnen veldslag, onder het gejuich der inwoners, in zekere stad zijne intrede doende, vraagde hem zeker *Fransch* Generaal, die zeer naijverig was van 's Prinsen roem: »Wat zullen nu de benijders van uwen »roem zeggen?"

»Ik weet het niet," antwoordde CONDÉ; »ik »wilde het juist aan u vragen."

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.